

OSTALO

Lažnivec se kaznuje s tem,
da se mu ne verjame niti
takrat, ko govori resnico.
(Talmud)

Berem Elgo, glasilo delavcev Elektrogospodarstva Slovenije. Dne 31.1.1988 sem v njem našel članek, ki popisuje sprejem in porazdelitev investicijskih sredstev za objekte slovenske energetike. Zaenkrat je na voljo 260 milijard dinarjev. V drugi polovici prispevka pa piše takole:

»Rudniški objekti imajo po začasnem planu razporejenih 84 milijard energetskih sredstev. Ta denar bo potreben REK FLL za vlaganje v nadomestne objekte Preloge, daljinski prenos podatkov iz jam RLV, odvodnjavanje v Prelogah, odpiranje jame Šoštanj in raziskave... V letošnjem planu je zajeta še skupina »ostalo« s 33 milijardami dinarjev. Ta skupina zajema male hidroelektrarne, informativni sistem, investicijsko dokumentacijo, HE Tuzlo, deponijo premoga Lakonca, deponijo pri TEŠ, ekološki informacijski sistem in naprave za izločanje SO₂, izobraževalni center jedrske tehnologije, skladiščenje radioaktivnih odpadkov, nabavo rezervnega transformatorja v NEK in TEŠ, Kosovo C, itd.«

Članek, iz katerega je citat, ima naslov Okrnjeni začasni plan. Iz zapisanega je razvidno še to, da so načrt, kakršenkoli že je, morali sprejeti vsi samoupravni organi EGS in ISEP zgolj zato, da bi lahko že pričete investicije nemoteno nadaljevali. Med tem pa strokovne službe EGS že pripravljajo spremembo vrstnega reda...

Morda lahko prebivalce Šaleške doline zadnji odstavek članka pomiri. Vsi, ki smo zrasli v svetu ob Paki, se predajamo upanju, da bodo strokovne službe ekološki paket

investicij izvlekle iz tistega, čemur je po začasni razporeditvi namenjen ostanek sredstev. Kajti!

Groba žalitev in nesramen odnos do ljudi je, če se njihov glas uvrsti med ostanke, ogrizke, odpadke! V našem primeru med projekte, na katere najbrž nihče ne gleda resno. V kanti ostankov je vse od malih hidroelektrarn do Kosovo C. Za nameček pa je dodana še rubrika »Intakodalje«, ki gotovo zajema tudi specialno arhitektonsko ureditev pisarn direktorjev. Te slednje investicije bodo zagotovo ureničene. Če že niso!

Glas ljudstva? Pha! Z njim lahko podkurimo v peči, da se bo še bolj kadilo v tej naši preljubi dolini Šentflorjanski. Umazani do zadnjega kotička in v dno duše.

Počasi in zanesljivo padamo v mrak. V narobe svet, v katerem nam sovražniki že od daleč hitijo s priliznjenim nasmehom v prijateljski objem, prijatelji pa nas sumničavo motrijo in čakajo, kaj se bo prikazalo izza zastora. Električni mrk, s katerim nas »stroka« straši, je še najmanjše zlo, ki nas v prihodnosti pričakuje. Kaj bo prišlo za obljubami? Denar za odžvepljevanje elektrarniškega dima ali pozaba? Morebiti pa le palica z dvema koncema?!

Ne jok, ne krik, ne zahteve, ne prošnje. Nič ni in nič ne bo uslišano. Smo ljudstvo na oblasti, a brez vpliva na odločanje. Le sedimo lahko, čakamo in opazujemo, kako bodo »strokovne« službe obrnile naš denar. Nič zato, morda porečete. Kruha imamo, iger še več, elektrike trenutno ne manjka. Ampak zaupanja in vere v izvoljene, tega pa nimamo več. Le kje se je vse skupaj izgubilo?

Še v poezijo se ne morem več zateči. Tudi ta je danes takšna, kot jo narekuje in piše čas. Pesniki nam zrejo v prazne duše. V nas se je razrasel nič. Taras Kermauner označuje pesmi Aleksandra Peršolje takole: »Povsakdanjeni nič. Zatrti, hinavski, vse manj viden teror; zadušitev namesto zakola!«